

Hvězdná astronomie - cíle a pozorování

K [Zemi](#) nejbližší [hvězdou](#) je [Slunce](#). Astronomové na ní vidí řadu detailů ([sluneční skvrny](#), [protuberance](#), [erupce](#), ...), které je možné studovat a zkoumat jejich příčiny. Ostatní hvězdy, které jsou od Země mnohem dále, jsou vidět pouze jako svítící body a proto není možné na nich rozlišit žádné další podrobnosti. To velmi omezuje okruh zkoumání. U většiny hvězd je možné učit ze Země pouze několik jejich souhrnných vlastností ([zářivý výkon](#), barvu, hmotnost, hustotu, [teplotu](#), chemické složení, [magnetické pole](#), dobu jejich [rotace](#), ...). Tyto vlastnosti popisují určitý stav hvězdy, proto se jim říká **stavové veličiny**. Hvězdná astronomie, která se zabývá vývojem a vlastnostmi hvězd, se proto snaží u co největšího počtu hvězd určit stavové veličiny a jejich vzájemné souvislosti (jak souvisí např. [teplota hvězdy](#) s její barvou, ...). Dále se snaží určit [stavbu hvězd](#) (závislost [tlaku](#) a teploty na hloubce, chemické složení, ...) a jejich časový vývoj od jejich vzniku až po zánik.

Informace o všech ostatních hvězdách vyjma Slunce získávají astronomové prakticky pouze z [elektromagnetického záření](#). Po dlouhou dobu měli k dispozici pouze malou část spektra (lidským [okem](#) viditelné [světlo](#)), ale s rozvojem moderní techniky je možné hvězdy studovat i v jiných částech spektra elektromagnetického záření (rádiové záření, [ultrafialové záření](#), [infračervené záření](#), [rentgenové záření](#) nebo [γ záření](#)). Zemská [atmosféra](#) propouští ale jen [radiové záření](#) a lidským [okem](#) viditelné záření; pozorování v ostatních oborech elektromagnetického spektra je třeba provádět mimo atmosféru, tj. na [umělých družicích](#) obíhajících kolem Země.

Zatímco stavové veličiny je možné většinou určit přímo z pozorování, vnitřní stavbu či časový [vývoj hvězdy](#) takto určit nelze. Vědci tedy postupují tak, že vytvářejí různé **modely hvězd**, které musí být v souladu jak s pozorováním hvězd, tak s platnými [fyzikálními zákony](#). Změnami a opravami modelů se pak stále více přibližují realitě. Pochopitelně, že ne všechny na hvězdě reálně probíhající děje je možné do modelů zahrnout. Např. období slunečních skvrn by se asi těžko podařilo do modelů zapracovat - kdyby bylo Slunce od Země vzdálené jako ostatní hvězdy, neměli by astronomové patrně o slunečních skvrnách žádné ponětí.

S použitím moderní výpočetní techniky je možné správnost použitého modelu ověřit. Z naměřených dat, která máme k dispozici v současnosti a na základě platných fyzikálních zákonů ([Newtonův gravitační zákon](#), [Keplerovy zákony](#), Einsteinova teorie relativity, ...) lze realizovat výpočty, které budou propočítávat stavové veličiny hvězd v minulosti. A informace o minulých stádiích hvězd máme také k dispozici, takže lze data naměřená a data vypočtená počítačem navzájem porovnat a určit spolehlivost použitého modelu.

Hvězdná astronomie sice nemůže poznávat detaily na jednotlivých hvězdách, ale zase má k dispozici velký počet hvězd, které může sledovat v různých vývojiích stádiích. Různá vývojová stádia hvězd můžeme nyní pozorovat víceméně najednou proto, že hvězdy jsou od pozorovatele na Zemi v různých [vzdálenostech](#) a tedy elektromagnetickému záření trvá překonání vzdálenosti hvězda - Země různý čas. Navíc [vznik hvězd](#) ve vesmíru probíhá stále. Proto vidíme hvězdy v různých vývojových stádiích.

© **Encyklopedie Fyziky** (<http://fyzika.jreichl.com>); Jaroslav Reichl, Martin Všeticka

Licence <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> zakazuje úpravy a komerční distribuci.